

QUE PARLIN LES DONES

Sabem que dos pobles poden viure junts. Nosaltres sabem que els nostres fills mereixen viure una vida digna i segura. No volem que matin els nostres fills, no volem que ells matin ningú. Deteniu aquesta bogeria. Deteniu aquesta exhibició de força bruta.

— *Que les dones parlin, deixeu parlar les dones.*

Ajudeu-nos mitjançant manifestacions, protestes, telegrams, comunicats, correus electrònics.

Les dones palestines i israelianes ens mostren el camí. Van ser dones qui van trobar una via de solució per posar fi a la forassenyada i inacabable guerra al Líban. Nosaltres, les dones, també podem posar fi a aquest terrible cicle de violència.

— *Que parlin les dones.*

Els homes ens diuen que no hem d'espantar-nos. Ens diuen que cal ser forts. Nosaltres estem espantades i volem que ells també s'espantin. No volem ser fortes. Nosaltres no volem que ells es creguin tan forts com per fer desaparèixer els altres, o derrotar-los i fer-los viure indignament. Nosaltres volem que totes i cadascuna de les persones frueixin dels seus drets; frueixin del dret de ser escoltats, d'escollir com viure en pau i dignitat. Volem els recursos d'aquesta terra, la seva aigua, els seus vins, els seus llocs sagrats. Jerusalem pot ser compartit, la regió sencera pot ser compartida entre dos pobles independents, dignes i iguals. Israel no ha de controlar les vides dels palestins. Israel no ha de creure que el poder, la força, les bombes i els fusells portaran la pau.

Les dones palestines i israelianes han mantingut llargues converses durant anys sobre el seu futur comú. Milers de dones de tot el món han estat donant suport a la idea d'intervenir en la construcció de la pau.

— *Que parlin les dones. Deixem que les dones aportin seny allà on els homes no en posen.*

Crida tu mateixa el teu govern, els teus amics, els teus líders per tal que es posi fi a la violència, es reorganitzin els equips de negociadors, per tal que al menys un 50% siguin dones al nivell de lideratge de les Nacions Unides, de tots els governs implicats en l'escalada de violència, al lideratge palestí i israelià.

— *Les dones parlaran, no dispararan.*

Hi ha homes amb massa "egos" implicats en la destrucció d'aquesta terra. Cal que ambdues parts incloguin tant homes com dones.

— *Que parlin les dones. Podem portar la pau.*

Que la comunitat internacional formi un grup de dones d'arreu del món per tal que conformin un cos de mediació internacional de dones que aconseguixi que escoltin, facilitin el diàleg, que ajudin a salvar-nos. Els homes no ho fan bé: que s'apartin. Ells parlen de poder, força i seguretat. Però la nostra seguretat consisteix en ser bons veïns. Sense oblidar els errors del passat ni la desigual distribució del poder, volem centrar-nos en com viure en pau. No volem educar els nostres fills per a la guerra. No volem que es vesteixin d'uniforme. No volem que vagin a la guerra. Volem que tinguin el seu estat, la seva dignitat, els seus drets. No que lluitin per ells.

— *Que parlin les dones.*

Sentim dolor, sentim ràbia. Estem espantades. Abans que sigui massa tard:

— *Que parlin les dones.*

Aquest document va ser dirigit, l'octubre del 2000 a un ampli grup de Diputades al Parlament Europeu de part d'una plataforma composta de dones palestines i israelianes que des de fa temps treballen d'una forma conjunta per la pau. Demanaven que es fes sentir la seva veu. I alhora pregaven a les diputades europees que les visitessin a Jerusalem per donar suport a les seves accions. Pocs dies després, una delegació femenina va visitar la ciutat.

El que és important d'aquest escrit és que no es tracta d'un fet esporàdic. Des de fa molts anys existeixen diversos grups de dones palestines i israelianes que treballen juntes per la Pau al seu territori. Elles varen obrir camins nous per posar fi a la guerra del Líban; elles, sota el nom de "les Dones de Negre" varen ser pioneres d'un tipus de discurs i d'uns models d'activitats que s'han anat estenent a d'altres països en situació de conflicte, com ha estat el cas de les Dones de Negre que a Belgrad, per exemple, ajuntaven dones sèrbies i bosnianes.

El tret comú de totes elles és l'exigència de ser escoltades en tant que dones. Dones que exigeixen una altra manera d'encarar els conflictes, una altra forma de resoldre les tensions que comporta la vida política. La voluntat de diàleg és més forta que el record dels sofriments rebuts, que el pes del sentiment de pertinença a un país o a un altre. S'expressen amb una veu diferent de l'habitual que, malauradament, no sol trobar ressò en els mitjans de comunicació, malgrat el seu enorme valor. I és, en canvi, en aquestes veus tan sovint oblidades on rau una part de l'esperança d'un futur més pacífic.

*M. Dolors Renau
Presidenta de la Internacional Socialista de Dones*